



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové, soudkyně Věry Pazderové a soudce Jana Peroutky ve věci

žalobce: **spolek Krajina pro život**, IČO: 270 20 886
sídlem Bohumila Kafky 933, Průhonice
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Panská 6, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 65, Praha 10

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **ANBEMO Invest s. r. o.**, IČO: 065 70 691
sídlem Kupeckého 9, Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Václavem Krondlem
sídlem Jiráskova 2, Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 4. 2024, č. j. MZP/2024/210/1274,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, rozhodl dne 10. 11. 2023 pod č. j. 140784/2023/KUSK podle § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), že záměr FUTURE PARK osoby zúčastněné na řízení nemůže mít významný vliv na životní prostředí a nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
2. Proti tomu se žalobce odvolal. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
3. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), kterou se domáhá, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Napadenému rozhodnutí vytýká jednak nepřezkoumatelnost, jednak nezákonnost v podobě nedostatečné ochrany zemědělské půdy a nedostatečného komplexního posouzení kumulativních a synergických efektů záměru, jakož i nesprávného právního posouzení řady otázek, o nichž bude v podrobnostech pojednáno dále. Žalovanému také vytýká, že straní osobě zúčastněné na řízení (dále jen „oznamovatelka“) zejména tím, že nekriticky přejímá její tvrzení a argumentaci a že nechce vidět, že při své snaze postupuje tzv. salámovou metodou.
4. Žalovaný naopak navrhuje, aby soud žalobu zamítl, protože má za to, že se řádně a přezkoumatelně vypořádal se všemi žalobcovými odvolacími námitkami. Má za to, že vliv záměru na životní prostředí posoudil pro potřeby zjišťovacího řízení dostatečně a kumulativní a synergické efekty posoudil komplexně, pokud měl o okolních záměrech relevantní informace. Žalobní námitky má za nedůvodné.
5. Oznamovatelka rovněž navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí pokládá za přezkoumatelné, zákonné a korektní a závěr zjišťovacího řízení, že záměr nebude mít významný vliv na životní prostředí, za správný.

Podmínky řízení

6. Soud se nejprve zabýval aktivní procesní legitimací žalobce, kterou oznamovatelka zpochybnila s odkazem na to, že v žalobě netvrdí nic o zkrácení svých práv. Při absenci jakéhokoli tvrzení v tomto směru nemůže podle jejího přesvědčení nastoupit domněnka obsažená v § 7 odst. 9 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
7. Podle § 7 odst. 9 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 tohoto zákona může žalobou domáhat zrušení rozhodnutí vydaného ve zjišťovacím řízení podle odstavce 6, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona, a napadat hmotnou nebo procesní zákonnost tohoto rozhodnutí. Pro účely postupu podle věty první se má za to, že dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2 má práva, na kterých může být zkrácena rozhodnutím vydaným ve zjišťovacím řízení, že záměr nebo jeho změna nebudou posuzovány podle tohoto zákona.
8. Citované ustanovení dopadá na soudní přezkum zjišťovacího řízení a zakládá zvláštní žalobní legitimaci dotčené veřejnosti ve smyslu § 3 písm. i) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

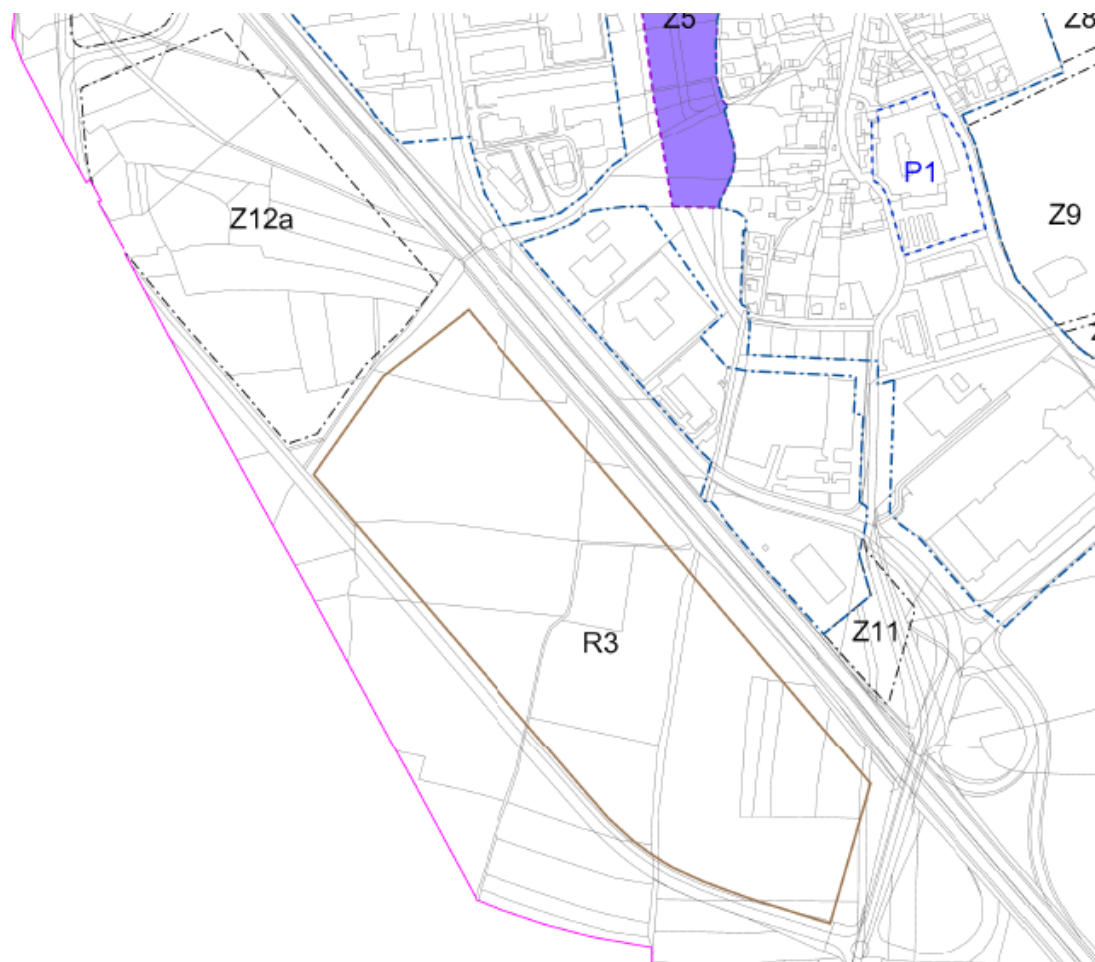
9. Ve své druhé větě zakotvuje domněnku („má se za to“), že dotčená veřejnost má práva, která mohou být dotčena tím, že záměr (jeho změna) nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Už ze zákona tedy vyplývá předpoklad, že dotčená veřejnost tato práva má – nemusí je tvrdit, tím méně prokazovat. Podle odborné literatury navíc tato domněnka (navzdory své formulaci) *nepřipouští důkaz opaku* (srov. KOCOUREK, T. Komentář k § 7. In: Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 306 s.).
10. Žalobce je spolkem. Z veřejně dostupných informací ze spolkového rejstříku soud zjistil, že vznikl v roce 2014 a jeho účelem je mj. ochrana životního prostředí. Je tedy dotčenou veřejností ve smyslu § 3 písm. i) bod 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Dopadá na něj tedy právní domněnka, že má práva, na nichž může být zkrácen rozhodnutím vydaným v řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Oznamovatelka se mýlí, pokud má za to, že tato domněnka nastupuje až v návaznosti na tvrzení o dotčení (nějakých konkrétních veřejných subjektivních) práv. Takový požadavek by byl v rozporu se slovy zákona i se smyslem této domněnky.
11. Žalobce je tedy aktivně procesně legitimován.
12. Soud se následně zabýval ostatními podmínkami řízení. Ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků a má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Soud ji tedy věcně projednal. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť s tím oba účastníci vyjádřili implicitní souhlas – nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). Soud nadto shledal důvod k postupu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dokazování soud neprováděl.
13. S ohledem na počet žalobních bodů a jejich komplexnost soud pro přehlednost členil odůvodnění rozsudku právě podle žalobních bodů.

Synergické a kumulativní vlivy záměru s jinými záměry posoudil žalovaný dostatečně

14. Žalobce poukazuje na to, že účelem zjišťovacího řízení podle § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je určit, zda záměr může (tedy i jen potenciálně, srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 11. 2021, č. j. 15 A 218/2018-124) mít významný vliv na životní prostředí nebo celistvost evropsky významné lokality či ptačí oblasti, a to buď samostatně, nebo ve spojení s jinými. Zjišťovací řízení nemůže fakticky nahradit posouzení vlivů záměru na životní prostředí.
15. Žalobce namítá, že správní orgány záměr nedostatečně vyhodnotily z hlediska kumulace vlivů s jinými záměry. Hodnotily jej totiž pouze ve vztahu k I. etapě komerční zóny Čestlice-jih. Tato zóna má přitom (v I. i II. etapě) generovat násobně vyšší automobilový provoz, než jaký oznamovatelka prezentuje v předložených podkladech, což vyplývá z oficiálních dokumentů obce Čestlice (SEA ke změnám územního plánu č. 1 a 2). Žalovaný to odmítl vzít v úvahu s tím, že II. etapa není podle aktuálního územního plánu určena k zástavbě, a tudíž k ní nejsou žádné informace. To je v rozporu s přílohou č. 2 část I bod 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, protože kumulaci vlivů je třeba posoudit s vlivy jiných záměrů (realizovaných, povolených, připravovaných i *uvažovaných*). Aktuální nepřítomnost určitého záměru v územním plánu není zákonným důvodem pro jeho

vyloučení z hodnocení kumulativních efektů. Informace o záměru lze čerpat právě ze zmíněného SEA ke změnám územního plánu Čestlic. Ostatně v jiných podobných případech, na které žalobce v řízení poukázal (rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2023, č. j. MZP/2023/500/65), žalovaný záměry, o nichž se uvažuje, ale územní plán s nimi (zatím) nepočítá, běžně posuzuje, a proto jde také o porušení zásady legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

16. Žalovaný má za to, že vliv záměru na životní prostředí posoudil dostatečně. Byť příloha č. 2 část I. bod 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vymezuje kritéria pro provedení hodnocení velmi široce a požaduje zahrnout i hypotetické záměry, jak to požaduje i žalobce, v aplikační praxi je to neproveditelné. Do hodnocení lze zahrnout jen záměry, které mají jasné obrysy a k jejichž realizaci dojde v rozumném časovém horizontu. U těch záměrů, u nichž to možné není (které jsou dosud příliš abstraktní), lze hodnocení vlivů na životní prostředí provést až při posuzování tohoto záměru (přiblíží-li se v budoucnu jeho realizace).
17. Soud konstatuje, že otázku, zda žalovaný posoudil synergické a kumulativní vlivy dostatečně, nebo nedostatečně, lze zjednodušit tak, že je sporné, zda žalovaný měl či neměl ve svých úvahách zohlednit též tzv. II. etapu komerční zóny Čestlice-jih (v některých písemnostech označovanou také jako zóna Z12c nebo plocha R3). Pro lepší představu soud přikládá následující obrázek (jedná se o výřez z výkresu *B1 Základní členění území*, jenž je součástí úplného znění územního plánu Čestlic po změně č. 4):



18. V jihovýchodní části území obce Čestlice při dálnici D1 se má v budoucnu nacházet komerční zóna, která postupně vzniká. V ploše Z12a s funkčním využitím OK – občanské

vybavení – komerční zařízení plošně rozsáhlá, kterou účastníci ve svých podáních označují jako I. etapu komerční zóny Čestlice-jih, se nachází mj. pozemky, na nichž se má realizovat záměr, který byl předmětem zjišťovacího řízení. Jihovýchodně od plochy Z12a se nachází plocha, jež je v územním plánu Čestlic (v jeho aktuální podobě po změně č. 4, přičemž připravovaná změna č. 5 na tom nic nemění) vymezena jako územní rezerva R3 s předpokládaným funkčním využitím OK – *občanské vybavení – komerční zařízení plošně rozsáhlá*. Toto území účastníci označují jako II. etapu komerční zóny Čestlice-jih.

19. Žalobce poukazuje na to, že se dlouhodobě počítá s funkčním využitím plochy R3 jako další části komerční zóny Čestlice, a tudíž je třeba to ve zjišťovacím řízení zohlednit při posouzení kumulativních a synergických vlivů. Existují už totiž minimálně odhady generované dopravy (k tomu v podrobnostech viz bod 46 a násl.). Žalovaný má za to, že podmínky budoucího využití tohoto území jsou dosud tak abstraktní, že je do posouzení zahrnout nelze. Pracoval proto jen se záměry v zóně Z12a, v níž se nachází (krom záměru, který byl předmětem posouzení) i jiné záměry, které jsou už realizovány, nebo alespoň mají jasné kontury.
20. Lze shrnout, že žalobce se domáhá posouzení synergických a kumulativních vlivů záměru nejen s již zcela konkrétními záměry v ploše Z12a, nýbrž i s tím, co může potenciálně vzniknout v ploše R3.
21. Soud konstatuje, že to není možné.
22. Podle § 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se **záměrem** rozumí
 1. stavby, zařízení, činnosti a technologie uvedené v příloze č. 1 k tomuto zákonu a
 2. stavby, zařízení, činnosti a technologie, které podle stanoviska orgánu ochrany přírody vydaného podle zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny mohou samostatně nebo ve spojení s jinými významně ovlivnit předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti.
23. Jedním z cílů zjišťovacího řízení je podle § 7 odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí je posoudit, zda záměr nebo jeho změna může mít významný vliv na životní prostředí, případně zda ***záměr může samostatně nebo ve spojení s jinými*** (záměry – pozn. soudu) mít významný vliv na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptačí oblasti, a tedy podléhá posouzení vlivů záměru na životní prostředí podle tohoto zákona (zdůraznění provedeno soudem). Jinými slovy, synergické a kumulativní vlivy záměru se posuzují pouze ve spojení s *jinými záměry* (podle přílohy č. 2 část I bod 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se záměry realizovanými, povolenými, připravovanými i *uvážovanými*), tj. ve smyslu výše citovaného § 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se *stavbami* (resp. zařízeními, činnostmi nebo technologiemi, o něž však v posuzované věci nejde).
24. Soud se neztotožňuje se žalobcem, že skutečnost, že územní plán v sousedství plochy Z12a vymezuje územní rezervu R3 s předpokládaným funkčním využitím OK – *občanské vybavení – komerční zařízení plošně rozsáhlá*, má vést k posuzování synergických a kumulativních vlivů záměru ve spojení s komerčními zařízeními, která mohou být v ploše územní rezervy v budoucnu realizována. Důvodem je, že jakkoli územní plán zařazením do funkčních ploch stanoví, jak může být určitý pozemek využit, nevyplývá z něj, zda bude tento pozemek skutečně využit, jak přesně bude využit a kdy se tak stane. Uvedené platí tím spíše pro územní rezervu.

25. Podle § 23b zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon z roku 2006), je územní rezerva plocha (příp. koridor), která je vymezená v územně plánovací dokumentaci pro využití, jehož potřebu a plošné nároky je třeba následně prověřit (odst. 1). Změnit územní rezervu na plochu (koridor) umožňující stanovené využití lze jen na základě aktualizace nebo změny územně plánovací dokumentace (odst. 2). Územní rezerva se při jejím vymezení neposuzuje z hlediska vlivů na udržitelný rozvoj území, na životní prostředí, ani na předmět ochrany nebo celistvost evropsky významné lokality nebo ptáčích oblasti; uvedené vlivy se posuzují následně při aktualizaci nebo změně územně plánovací dokumentace, která má umožnit stanovené využití (odst. 3). [Soud cituje právní úpravu účinnou v době vymezení územní rezervy R3. Pro úplnost lze dodat, že v § 56 zákona č. 283/2021 Sb. (stavebního zákona z roku 2021), je územní rezerva vymezena v zásadě shodně.]
26. Územní rezerva představuje určité předpokládané využití pozemku do budoucna a slouží zejména k tomu, aby možnost tohoto využití zůstala do budoucna zachována (zamezuje využití pozemku jiným způsobem). Teprve v budoucnu se prověří, zda je takové využití daného území vůbec potřebné a možné. Vzhledem k tomu, že konkrétní podoba případných záměrů, které budou možná v budoucnu v ploše územní rezervy plánovány a umístěny, z územního plánu samotného nevyplývá, není možno takové hypotetické záměry považovat za záměry ve smyslu § 3 písm. a) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Takový záměr totiž musí být natolik určitý, aby mohl být podřazen pod nějakou z kategorií vyjmenovanou v příloze č. 1 tohoto zákona. Avšak v situaci, kdy územní rezerva toliko pro určitou plochu předpokládá funkční využití *OK – občanské vybavení – komerční zařízení plošně rozsáhlá*, nemůže se jednat ani o *uvažované* záměry ve smyslu přílohy č. 2 části I bodu 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
27. Jak správně poukazují žalovaný a oznamovatelka, budoucí využití plochy R3 je v současnosti velmi abstraktní. Jejím zařazením do ploch územní rezervy a deklarací předpokládaného funkčního využití *OK* vyjádřila obec Čestlice své úmysly do budoucna. Ovšem s ohledem na zákonem vyžadovanou povinnost dalšího prověření nelze s jistotou říci, že v této ploše v budoucnu skutečně vzniknou komerční zařízení. Obec může po provedeném vyhodnocení od tohoto záměru ustoupit a zvolit pro dané území jiné (nebo žádné) plány jeho dalšího rozvoje, případně se může ukázat (např. při pořizování příslušné změny územního plánu), že takové plánované využití není z objektivních příčin možné. I pokud by v dané ploše komerční zařízení vznikla, není možné určit, kdy se tak stane, resp. že se tak stane v brzké době. Lze uzavřít, že nelze s jistotou říci, že se v ploše územní rezervy R3 bude v budoucnu skutečně nacházet komerční zóna.
28. Logickým důsledkem tohoto závěru je, že tím spíše nelze odhadnout, jakou by případně měla podobu, a tím pádem ani to, jaké by byly její vlivy na udržitelný rozvoj území. Pro posouzení všech těchto otázek bude čas později – v řízení o změně územního plánu včetně posouzení SEA až (jestli) dojde k proměně územní rezervy R3 na plochu s plánovaným funkčním využitím *OK*, v řízení o umístění konkrétních staveb, případně ve zjišťovacím řízení, bude-li se jednat o záměry, jež podléhají procesu EIA.
29. I z judikatury a odborné literatury vyplývá, že nelze zkoumat vliv záměru ve spojení s *každým* záměrem, ale jen se záměry, které splňují určité požadavky na míru konkrétnosti. Musí tedy jít o záměry, u nichž už lze mít jistou představu o jejich konečné podobě. V komentáři k zákonu o posuzování vlivů na životní prostředí se uvádí, že z připravovaných záměrů mají být zohledněny ty, u nichž již bylo **učiněno oznámení ve smyslu tohoto**

zákona, nebo které se nachází **minimálně ve fázi územního řízení**, pokud procesu EIA nepodléhají. Naopak nerealizované záměry, k nimž bylo vydáno stanovisko EIA, jehož platnost již uplynula, není třeba brát v potaz (srov. KOCOUREK, T. Komentář k § 5. In: Bahýřová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 306 s.). Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 12. 2020, č. j. 8 A 64/2018-175 (bod 64), je pak třeba při posouzení kumulativních a synergických vlivů zohlednit záměry *ve vysokém stupni rozpracovanosti* i v případě, že územní řízení neběží. Právě rekapitulované závěry lze shrnout tak, že není přípustné zkoumat vliv záměru ve spojení se záměry, jejichž podoba je zatím jen zcela obecná.

30. Téže praxe se žalovaný přidržel i v rozhodnutí ze dne 10. 1. 2023, č. j. MZP/2023/500/65, na něž se žalobce odkazuje: zrušil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy a uložil mu, aby v dalším řízení v rámci posouzení kumulativních a synergických vlivů vzal do úvahy i stavbu lanovky Podbaba-Troja-Bohnice, která sice dosud nebyla v územním plánu, ovšem tato změna již probíhala. Současně probíhal proces EIA. Záměr tedy navzdory tomu, že s ním územní plán ve své aktuální podobě nepočítal, byl již oznámen (tj. měl jasné kontury, včetně odhadnutelného vlivu na životní prostředí) a na změně územního plánu se pracovalo. Taková situace
31. Námitka je nedůvodná.

Nedošlo k užití nezákonné taktiky známé jako „salámová metoda“

32. Podle žalobce je očividné, že hodnocení vlivů na životní prostředí komerční zóny Čestlice probíhá tzv. salámovou metodou. Poukazuje na závěr zjišťovacího řízení pro záměr STC 1095 (*Komerční zóna Čestlice-jih*), podle něhož mělo u záměru probíhat posuzování vlivů na životní prostředí. Od záměru investor upustil a nyní se realizuje vícero menších záměrů (včetně záměru, o němž se vedlo zjišťovací řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí). Podstatou salámové metody je právě rozdělení složitého či kontroverzního záměru na části, jež se prosazují postupně. To přitom NSS ve své judikatuře opakovaně podrobil kritice (např. rozsudek ze dne 1. 8. 2012, č. j. 1 As 47/2012-38, bod 15). Ze samotného textu oznámení vyplývá, že záměr je součástí komerční zóny Čestlice-jih. O jiných záměrech v této zóně krajský úřad v minulosti opakovaně vyslovil, že podléhají posouzení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Žalobce ostře nesouhlasí s přístupem žalovaného, který to ignoruje, trvá na tom, že nejde o záměr realizovaný po částech a opakuje, že musí hodnotit záměr tak, jak byl předložen. Důsledkem jeho postupu je nedostatečné posouzení kumulativních a synergických efektů.
33. Žalovaný odmítá, že by v daném případě došlo k prosazování záměru salámovou metodou. Podle žalovaného je v oznámení podrobně popsána geneze záměru, který se bude zčásti nacházet na místě, na němž se měl původně nacházet větší záměr *CP Čestlice*, od jehož realizace bylo později upuštěno, protože se změnili vlastníci pozemků. Nahradilo jej více menších záměrů, včetně právě posuzovaného záměru *FUTURE PARK* (který se však z větší části ani nenachází na místě historického záměru), jež se realizují postupně podle ekonomických možností přicházejících investorů. Tyto záměry se snad trochu nejednoznačně souhrnně označují (podle historického a již opuštěného záměru předloženého v roce 2009) jako *komerční zóna Čestlice-jih*, jde ovšem o jiné a zcela samostatné záměry, které ani ve svém souhrnu tento historický záměr netvoří. Z toho plyne, že je vyloučeno, že by šlo o tzv. salámovou metodu – snahu prosadit jediný záměr realizovaný po částech.

34. Ani oznamovatelka nesouhlasí s tím, že by docházelo k projednání komerční zóny Čestlice-jih salámovou metodou. Nelze to dovodit jen z toho, že zatímco předchozí vlastníci plánovali realizaci větších záměrů, současní noví menší vlastníci (s nimiž není oznamovatelka majetkově ani personálně nijak propojena) mají plány menšího rozsahu. Ostatně na posouzení vlivů podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí by to nemělo mít žádný vliv.
35. Salámová metoda (*salami slicing*) je neformální označení nezákonného postupu (taktiky), jehož podstatou je, že se složitý, rozsáhlý či kontroverzní záměr, jehož prosazení by jinak bylo obtížné nebo nemožné, účelově rozdělí na více částí, jež se prosazují postupně, čímž se zvýší pravděpodobnost jeho povolení (rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 139/2017-73, bod 112).
36. Podle NSS se o nepřípustnou salámovou metodu jedná zejména tehdy, pokud etapizace výstavby umožní stavebníkovi vyhnout se určitým zákonným požadavkům či dosáhnout pro sebe příznivějšího výsledku (a například pro životní prostředí méně příznivého výsledku). V každém případě je vždy nutné v případě rozdělení stavby na jednotlivé etapy zohlednit jejich společnou existenci a společný dopad na zákonem chráněné zájmy. Je však třeba zároveň vzít v úvahu nutnou a logickou etapizaci výstavby, kdy zejména u rozsáhlejší výstavby zpravidla nebude z objektivních důvodů možné realizovat všechny stavby v časově blízkce souvisejícím termínu. Je možné přihlídnout též k vzájemné podmíněnosti jednotlivých částí výstavby. Pokud by například nebylo možné očekávat rozumné využití první části bez částí navazujících nebo by byly všechny stavby podmíněny novým společným řešením dopravní obslužnosti, je třeba důsledně trvat na vyhodnocení společného vlivu všech etap již v první fázi výstavby. Naopak méně rigidně je možné posuzovat případy, kdy jednotlivé etapy výstavby mohou v území plnit svoji funkci zcela samostatně a ani ve vzájemném spojení nelze očekávat výrazný negativní vliv na životní prostředí. Ani v takovém případě však není možné vyhnout se posuzování tzv. kumulativních a synergických vlivů, které může vyústit až v závěr, že navazující výstavba není s ohledem na kumulativní zátěž území přípustná (rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2018, č. j. 6 As 139/2017-73, bod 114).
37. Žalobcovy námitky lze shrnout tak, že komerční zónu Čestlice-jih vnímá jako jeden celek definovaný historickým záměrem STC 1095 (*Komerční zóna Čestlice-jih*), jež se nacházel zhruba v místech ploch Z12a a R3. Jak vyplývá z veřejně dostupných údajů v informačním systému EIA, jde o záměr z roku 2009. Krajský úřad dospěl ve vztahu k tomuto historickému záměru ve zjišťovacím řízení k závěru ze dne 2. 6. 2009, č. j. 88208/2009/KUSK/OŽP-Bla, že bude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Oznamovatel však tehdy nepředložil požadovanou dokumentaci, a proto uvedený závěr v roce 2017 pozbyl platnosti a v roce 2020 krajský úřad proces posuzování vlivů na životní prostředí ukončil. Žalovaný a oznamovatelka ve svých podáních vysvětlují, že se změnila vlastnická struktura pozemků, a proto se nakonec namísto uvedeného záměru postupně uskutečňuje více menších záměrů podle časových a finančních možností investorů. Soud takové vysvětlení pokládá v obecné rovině za logické, popisující ekonomickou realitu.
38. Především je však existence určitého historického – a již opuštěného – záměru bez vlivu na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Zákon žalovaného neopravňuje k tomu, aby na oznámený záměr hleděl optikou historických záměrů, které byly v minulosti v témže území oznámeny, ovšem nerealizují se, a dovozoval z toho jakékoli závěry pro posouzení

právě předloženého záměru (analogicky srov. závěry autorů komentáře citované v bodě 29 tohoto rozsudku).

39. Žalobce také naznačuje, že salámovou metodu představuje skutečnost, že všechny záměry nacházející se v prostoru někdejšího záměru STC 1095 (*Komerční zóna Čestlice-jih*) nejsou pro potřeby řízení EIA posuzovány jako jeden celek. Soud k tomuto požadavku připomíná, co bylo řečeno výše v bodech 20-31: v prostoru plochy územní rezervy R3, kde se historický záměr zčásti nacházel, nelze v současnosti umístit žádný záměr, a tedy jej ani brát v úvahu při posuzování kumulativních a synergických vlivů.
40. Nyní však k podstatě námitky, již je tvrzené účelové rozdělení velké komerční zóny (v ploše Z12a) na menší záměry.
41. Touto otázkou se zabýval NSS v rozsudku ze dne 23. 12. 2022, č. j. 2 As 86/2020-134. Dospěl k závěru, že menší záměry v jedné větší „komerční zóně“ tvořící určitý funkční celek netvoří automaticky jediný záměr pro účely procesu EIA. Byť NSS (v bodě 60 cit. rozsudku) připustil, že souvislá zástavba nákupních středisek a obchodních domů může ve svém celku tvořit zónu, zákon ji posuzováním vlivů na životní prostředí nepodmiňuje, neboť předmětem úpravy jsou toliko jednotlivé budovy nákupních středisek, nikoliv jejich shluky. NSS nevyloučil ani situaci, kdy je možné a nutné celou obchodní zónu považovat za jediný záměr s ohledem na funkční a stavební propojení jednotlivých částí. Ovšem v případě, kdy je stavba, jež je předmětem řízení, samostatnou a funkční jednotkou, zůstává komplexní posouzení vlivů na životní prostředí úkolem procesu SEA (tj. v rámci územního plánování), který se uplatňuje již ve fázi koncepčního řešení poměrů v území a hodnotí synergické a kumulativní vlivy záměrů včetně těch již existujících.
42. V témže rozsudku NSS (v bodě 59) výslovně uvedl, že za nezákonný případ salámové metody nepovažuje ani situaci, kdy je jedna komerční zóna rozdělena na jednotlivá obchodní centra, která nedosahují limitní hodnoty (a tedy coby podlimitní záměry nepodléhají procesu EIA). Jelikož NSS nepokládá obchodní zónu jako celek za *záměr*, pak ani její rozdělení na více podlimitních obchodních center nepředstavuje *účelové rozdělení záměru* s cílem vyhnout se povinnosti provést posouzení vlivů na životní prostředí. Projektování podlimitních obchodních center je podle NSS racionální a není to v rozporu se zákonem.
43. Ve vztahu k právě posuzovanému záměru (který navíc není záměrem podlimitním) soud uvádí, že z oznámení zřetelně vyplývá, že byť je fakticky součástí komerční zóny, jedná se o záměr samostatný a svébytný, na ostatních záměrech ve svém okolí technicky, provozně i funkčně nezávislý (srov. KOCOUREK, T. Komentář k § 5. In: Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: *Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 306 s.). Komerční zóna, která se v jeho okolí nachází (zóna Z12a) nebo snad v budoucnu bude nacházet (plocha R3) s ním celek netvoří. Proto nelze s odkazem na citovaný rozsudek shledat žádné účelové dělení záměru na etapy.
44. Pro úplnost soud dodává, že samotný předložený záměr na žádné etapy členěn není.
45. Námitka je nedůvodná.

Žalovaný nepochybil, pokud nevzal do úvahy odhady dopravy pro plochu územní rezervy R3

46. Dále žalobce namítá, že správní orgány vycházely z podhodnoceného odhadu intenzity dopravy. Žalobce v řízení předložil dokument *Hodnocení SEA změny Územního plánu Čestlice – dopravně inženýrské podklady*. Podle něj (konkrétně podle tabulky 2b na str. 14) má

celá komerční zóna Čestlice-jih generovat 6 793 vozidel v jednom směru. Z toho 3 733 vozidel v jednom směru připadá na II. etapu (tj. zónu Z12c, resp. plochu územní rezervy R3), kterou oznamovatelka ani žalovaný vůbec nevzali do úvahy. Pracovali tedy s poloviční hodnotou. Nezohlednili ani tranzitní dopravu, jež bude nezbytně vyvolána dalšími záměry v dopravní infrastruktuře komerční zóny. Žalovaný tedy navzdory svému tvrzení nelogicky nezohlednil data o uvažovaných záměrech, přestože je měl k dispozici. Postupoval v rozporu s konstantní judikaturou správních soudů, podle níž je třeba záměr posoudit nejen na základě podkladů předložených oznamovatelem, ale i na základě jiných podkladů, které jsou správnímu orgánu coby profesionálovi známy, nebo které jsou objektivně opatřitelné (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 7. 2018, č. j. 5 A 105/2018-74, bod 70). Žalovaný si tak mohl obstarat kompletní dokumentaci SEA, namísto aby spekuloval nad protiřečícími si podklady. Jestliže to v rozporu se zákonem neudělal, je provedené hodnocení kumulativních efektů neúplné. A tím pádem neobstojí ani hluková a rozptylová studie, protože stojí na neúplných dopravních odhadech.

47. Žalovaný k tvrzení o podhodnocené dopravě a opomenutí údaje ze SEA ke změně územního plánu Čestlic o zóně Z12c (ploše R3) uvádí, že tato plocha je v územním plánu vedena jako územní rezerva, na níž se měla zčásti nacházet čistíčka odpadních vod, zčásti záměr komerční zóny Čestlice-jih. Odůvodněný písemný závěr k tomuto záměru ovšem v roce 2017 pozbyl platnosti a proces posuzování vlivů byl v roce 2020 ukončen. V současné době zde tedy není žádný konkrétní záměr, jehož realizace by se plánovala, a proto nelze říci, že by se oznamovatelka nebo žalovaný dopustili v tomto směru nějakého opomenutí. Stávající a projektované záměry (*Autosalon Mancari*, *Kostka Čestlice*, *Autosalon Volvo* a *Komerční plochy Čestlice*, tj. záměry v ploše Z12a), k nimž jsou k dispozici relevantní údaje, oznamovatelka do oznámení zahrнула a žalovaný je zohlednil.
48. Oznamovatelka upozorňuje, že v žalobě uváděné údaje se liší od údajů, které žalobce uváděl v průběhu řízení. Pro oba uváděné údaje však platí, že II. etapa komerční zóny Čestlice-jih je v územním plánu vedena jako územní rezerva (R3). Potřebnost jejího využití bude teprve posouzena po realizaci I. etapy, a tudíž neexistují relevantní data ohledně záměrů, které v jejím rámci v budoucnu vzniknou. I kdyby měl žalobce pravdu v tom, že je třeba provést posouzení i ve vztahu k plochám, které dosud nejsou územním plánem určeny k zastavění, pak platí, že provedení byť jen hrubého odhadu dopravy závisí na tom, jaký konkrétní záměr se bude realizovat. Nelze zpracovateli vytýkat, že do výpočtu nezahrnul teoretickou budoucí výstavbu. Data získaná z posouzení SEA slouží k posouzení změny územního plánu a nelze je využít pro jiná řízení, a to právě z důvodu, že vychází z pouhých odhadů.
49. Z žaloby je zřejmé, že žalobce se domáhá toho, aby žalovaný ve svých úvahách zohlednil odhad intenzity dopravy, kterou má generovat plocha Z12c, resp. R3 (podle tabulky na str. 14 dokumentu *Hodnocení SEA změny Územního plánu Čestlice – dopravně inženýrské podklady* má jít o 3 733 vozidel za 24 hodin v jednom směru). Jak však soud podrobně vysvětlil výše v bodech 20-31, v této ploše zatím nelze hovořit o žádném záměru ve smyslu § 3 písm. a) bod 1 nebo 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Odhad generované dopravy vznikl v souvislosti s procesem přijetí změny územního plánu, v němž se jednalo o to, zda vůbec může být plocha Z12c, resp. R3 zařazena do územní rezervy s předpokládaným funkčním využitím OK. Jedná se o ten nejobecnější odhad, který byl sice dostačující pro posouzení vlivů koncepce (územního plánu) na životní prostředí, tj. pro proces SEA, s ohledem na rozdílnost obou procesů ovšem není využitelný pro posouzení kumulativních a synergických vlivů záměru na životní prostředí, tj. pro proces EIA. V jeho rámci je již

třeba vycházet z údajů (včetně odhadů intenzity dopravy) pro jednotlivé konkrétní záměry, které již mají zcela jasnou podobu (byly oznámeny, nebo probíhá územní řízení). Skutečná intenzita dopravy se od odhadů užitých v řízení SEA může výrazně lišit – být vyšší, nebo i nižší. Jak výstižně poukázala oznamovatelka, konkrétní odhad intenzity dopravy lze učinit až v okamžiku, kdy bude jasná povaha umísťovaného záměru. To je ilustrativně patrné i ze záměrů v zóně Z12a, které žalovaný v posouzení kumulativních a synergických vlivů zohlednil – *autosalon Mancari* má s ohledem na svou povahu generovat výrazně méně dopravy než *Kostka Čestlice* – obchodní dům s nábytkem.

50. Námitka je nedůvodná.

Hluková studie zohledňuje dopravu generovanou novými dílčími dopravními záměry, a naopak správně nezohledňuje dopravu potenciálně generovanou lokalitou územní rezervy R3

51. Žalobce namítá, že hluková studie vypracovaná Ing. Martinem Vejrem v srpnu 2023 zohledňuje jen provoz generovaný I. etapou komerční zóny Čestlice (plocha Z12a) a zcela pomíjí provoz generovaný II. etapou (plocha R3) a tranzitní dopravu vyvolanou novými dílčími dopravními záměry. Hodnotí tedy neúplný objem provozu. Žalovaný však z této studie bez dalšího vycházel a spolehl se na nepodložené tvrzení autorizované osoby, ačkoli zákon i judikatura mu ukládají je kriticky hodnotit a přihlížet i k dalším dostupným podkladům (srov. již citovaný rozsudek MS v Praze sp. zn. 5 A 105/2018).
52. Žalovaný i oznamovatelka shodně uvádí, že zahrnuje všechny budoucí sousedící záměry (resp. ty, o nichž jsou dostupné relevantní údaje, což je důvod, proč nezahrnuje lokalitu Z12c, resp. R3) i tranzitní dopravu (ulice Říčanská/Průhonická, Exit 6 a dálnice D1).
53. Žalobce vytýká hlukové studii ze srpna 2023 vypracované Ing. Vejrem (ta není součástí správního spisu, je však – spolu s oznámením a ostatními přílohami – veřejně dostupná v informačním systému EIA, záměr STC 2621 *FUTURE PARK*), že hodnotí neúplný objem provozu.
54. To má spočívat v první řadě v tom, že nezohledňuje dopravu generovanou plochou Z12c, resp. R3. Tento požadavek neobstojí z důvodů, které již soud opakovaně uváděl výše (např. v bodech 26 a násl. nebo 49) – v této ploše zatím nelze hovořit o žádném záměru, tím méně jeho přesné podobě, která by umožňovala odhadnout generovanou dopravu a hluk, který bude tato doprava způsobovat.
55. Dále má hluková studie – navzdory tomu, co ve svém textu opakovaně deklaruje – pomíjet tranzitní dopravu vyvolanou novými dopravními záměry, tedy dopravu, kterou do oblasti přivede napojení ulice K Chotobuzi na ulici Říčanská/Průhonická a prodloužený kolektor EXIT 6. To žalobce dovozuje z toho, že tabulka na str. 8 hlukové studie obsahuje pouze odhady dopravy generované záměry v zóně Z12a.
56. Soud nejprve konstatuje, že námitka se týká pouze hluku generovaného automobilovou dopravou. Z toho důvodu zde soud nebude podrobněji rozebírat hluk vzniklý při výstavbě záměru, jakož ani hluk generovaný jeho provozem, pokud vzniká z jiných zdrojů než z dopravy, jakkoli se jimi hluková studie také zabývá.
57. Z hlediska automobilové dopravy lze o hlukové studii říci, že pracuje s – žalobcem zmíněnými – odhady dopravy generované záměrem samotným, jakož i s odhady dopravy generované dalšími záměry v zóně Z12a a s údaji o intenzitě dopravy na dálnici D1. Dále

studie zohledňuje vybudování jednosměrného napojení na ulici Říčanská/Průhonická, a to konkrétně v části *Výhledová hluková situace* (kap. 8.2.1. – str. 21) ve variantě *Výhledová hluková situace v roce 2024, tzv. nulová varianta* (srov. tabulku na str. 20). Z výčtu použitých podkladů (kap. 2 – str. 3 a 4) je zřejmé, že zpracovatel vycházel z hlukové studie ze září 2020 *Komunikace a inženýrské sítě Čestlice – propojení stávající komunikace na trasu silnice II/0039 (ul. Průhonická/Říčanská)* vypracované Ing. Janou Barillovou.

58. Studie také zohledňuje prodloužení kolektoru spojujícího EXIT 6 a ulici K Chotobuzi, přičemž ve výpočtu vychází z toho, že kolektor přivede do zájmové lokality 2 950 osobních a 210 lehkých nákladních vozidel za 24 hodin, z toho 5 % v noční době (kap. 4 – str. 7). Navzdory nelogickému uvedení této informace v kapitole 4 (*Metodika výpočtu*) a naopak jejímu opomenutí v části *Výhledová hluková situace* (kap. 8.2.1. – str. 21) nepochybuje soud o tom, že se i tento údaj odrazil v části *Výhledová hluková situace* ve variantě *Výhledová hluková situace v roce 2024, tzv. aktivní varianta* (srov. již zmíněnou tabulku na str. 20), protože v opačném případě by zmiňování této informace postrádalo smysl. Z výčtu použitých podkladů je patrné, že i k tomuto dopravnímu záměru měl zpracovatel podklady, konkrétně *Aktualizaci dopravní studie pro napojení prodlouženého kolektoru Exit 6 a komerční zóny Čestlice-Jih* ze srpna 2020 vypracovanou Ateliérem PROMIKA, s.r.o.
59. Pohled žalobce, který má za to, že všechny odhady generované dopravy v hlukové studii mají být zahrnuty v tabulce na str. 8 (která je ostatně nadepsána *Četnost související osobní a obslužné dopravy jednotlivých stávajících a budoucích záměrů v komerční zóně*, a proto do ní zjevně nepatří), je nepřipadně zjednodušující. Při podrobnějším pohledu na hlukovou studii je zřejmé, že oba dopravní záměry, jež žalobce postrádal, tj. jednosměrné napojení ulice K Chotobuzi na ulici Říčanská/Průhonická a prodloužení kolektoru spojujícího EXIT 6 a ulici K Chotobuzi, zpracovatel zahrnul a odkázal se na podklady. Konkrétní čísla z nich vyplývající reprodukoval pouze v jednom případě (a to nikoli ve formě přehledné tabulky), odkázal se však v tomto směru na relevantní podklady. K vyvrácení námitky, že tyto dopravní záměry nezohlednil ve svých výpočtech vůbec, je to zcela dostačující.
60. Ani sám žalobce tyto údaje v hlukové studii zjevně nepřehlédl. Naznačuje však, že jsou nepravdivé, tj. že zpracovatel sice uvedl, že je zohlednil, avšak ve skutečnosti to neudělal. Soud nemá za to, že by takto obecně formulovaná námitka (a nikoli např. konkurující odborný názor) byla způsobilá zpochybnit věrohodnost hlukové studie zpracované autorizovanou osobou.
61. Námitka je nedůvodná.
Zpracovatel hlukové studie zjistil převažující zdroj hluku přezkoumatelně a hlukové limity určil správně
62. Žalobce ve vztahu k hlukové studii Ing. Vejra namítá, že na nové propojení zóny na ulici Říčanská („výjezd na Říčanskou“) aplikuje hygienický limit 68 dB, což odůvodňuje tím, že zájmová lokalita je nejvíce ovlivněna hlukem z dopravy na dálnici D1, a proto se na ni uplatní tento limit platný pro staré silnice vzniklé do roku 2000. Závěr o tom, že *převažujícím zdrojem hluku* – ve smyslu přílohy 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací – je právě dálnice D1, však není podložen žádnou úvahou ani výpočtem, a proto jde o nepodloženou spekulaci. Odpověď na otázku, který zdroj je zdrojem převažujícím, musí být zjištěna výpočtem, nikoli jen nepodloženým tvrzením znalce, který navíc – coby osoba pracující pro oznamovatelku – není objektivní. V hlukové studii není nijak prokázáno, který zdroj je převažující.

63. Dále žalobce upozorňuje, že žalovaný dezinterpretuje nařízení vlády č. 272/2011 Sb., neboť uvádí, že v případě souběhu různých zdrojů hluku se od 1. 7. 2023 aplikuje hygienický limit *nejvyšší*. To však není pravda, aplikuje se hlukový limit *převažujícího zdroje*, což není totéž jako nejvyšší limit. Toto pravidlo navíc platilo jak před 1. 7. 2023, tak nyní.
64. Žalovaný s výtkami vůči hlukové studii nesouhlasí a poukazuje na to, že obsahuje vlastní měření i metodiku výpočtu. Oznamovatelka připomíná, že v uvedeném případě je převažující hluk z dálnice D1 současně i hlukem nejvyšším. Žalobce není odborníkem na problematiku hluku, a protože nepředkládá konkurující hlukovou studii, nemohou jeho nepodložené domněnky zpochybnit správnost jí předložených podkladů.
65. Soud nejprve zareaguje na námitku, že je zpracovatel hlukové studie Ing. Vejř *neobjektivní* s ohledem na jeho – žalobcem naznačený – vztah k oznamovatelce. Zpracovatel hlukové studie je držitelem autorizace ve smyslu § 19 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, nikoli znalec ve smyslu § 56 ve spojení s § 14 odst. 8 správního řádu, jehož podjatost by bylo možné namítat. Zpracovaná hluková studie je odborným podkladem, jehož zákonnost a věcnou správnost musí správní orgán v řízení přezkoumat – a účastník řízení vůči ní může vznášet věcné námitky, případně předložit vlastní odborný podklad. Ekonomický či jakýkoli jiný vztah Ing. Vejry k oznamovatelce (která navíc není objednatelkou) není pro věc podstatný. Kvalitu hlukové studie zpochybnit nemůže.
66. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem hlukové studie, že převažujícím zdrojem hluku v území je dálnice D1. Má za to, že je založen na nesprávné interpretaci nařízení vlády č. 272/2011 Sb. a že je nepřezkoumatelný, protože není jasné, z jaké úvahy či výpočtu vychází. Dále upozorňuje, že Krajská hygienická stanice (ve sdělení ze dne 14. 1. 2022, o němž bude řeč vzápětí v bodech 72 a násl.) pokládá za převažující zdroj hluku v území nikoli dálnici D1, nýbrž silnici III/0039 (ulice Průhonická/Říčanská).
67. K údajné nepřezkoumatelnosti závěru o převažujícím zdroji hluku soud uvádí, že určení *převažujícího zdroje hluku* ve smyslu přílohy 3 nařízení vlády č. 272/2011 Sb. je odbornou otázkou, kterou nelze zjistit úvahou, nýbrž měřením, potažmo výpočtem. Z hlukové studie vyplývá, že zpracovatel vycházel z nejrůznějších podkladů (srov. kap. 2 – str. 3 a 4), mezi nimiž byly i protokoly o autorizovaném měření. Se zjištěnými údaji pracoval ve výpočtovém programu HLUK+ (jak je podrobně popsáno v kap. 4 *Použitá metodika výpočtu*), s jehož pomocí hodnotil vliv různých variant záměru z hlediska hluku v jednotlivých referenčních bodech, jejichž umístění je znázorněno na obrázku v příloze 1. Hluková studie představuje shrnutí a interpretaci výstupů z programu HLUK+, aniž by reprodukovala jeden každý výpočet. Právě hluboké porozumění vysoce odborným výpočtům a jejich interpretace způsobem, který je přístupný i pro laika, je podstatou činnosti odborníka-autorizované osoby.
68. Z hlukové studie je patrné, že v rámci popsaného postupu proběhl i výpočet, na němž je založen závěr o převažujícím zdroji hluku a jehož se žalobce domáhá. Skutečnost, že nebyl reprodukován v textu hlukové studie, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost tohoto jejího aspektu, ani tento závěr neredukuje na *nepodloženou spekulaci*. Ani zde pak žalobce nenabízí nic, co by tento závěr hlukové studie mohlo zpochybnit.
69. Celou polemiku navíc pokládá soud za bezpředmětnou, a to zejména s ohledem na to, že i pokud by měl žalobce pravdu v tom, že převažujícím zdrojem hluku v území je skutečně silnice Průhonická/Říčanská (jakkoli závěry Krajské hygienické stanice nejsou na právě posuzovanou věc použitelné, jak bude vysvětleno dále v bodech 72 a násl.), na hlukové limity

by to nemělo vliv. Stejně jako dálnice D1, i silnice Průhonická/Říčanská vznikla před rokem 2000 (srov. str. 10 hlukové studie), a proto pro oba zdroje hluku platí tytéž limity, tj. 68 dB v denní době a 58 dB v noční době.

70. Námitka je nedůvodná.

71. Žalobce správně upozornil na to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dopustil nesprávné interpretace nařízení vlády č. 272/2011 Sb. Soud však připomíná, že hlukové studii totéž vytknout nelze. Tato nepřesnost uvedená v napadeném rozhodnutí, jež je jinak – jde-li o otázku hluku – založeno na hlukové studii, jež touto vadou netrpí, nemá podle soudu vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Sdělení Krajské hygienické stanice ze dne 14. 1. 2022 s právě posuzovanou věcí nijak nesouvisí

72. Žalobce v řízení předložil sdělení Krajské hygienické stanice (dále „KHS“) ze dne 14. 1. 2022 vydané v jiném řízení, jímž odmítla prodloužit platnost dříve vydaného souhlasného stanoviska a požadovala vypracování hlukové studie, která podrobně zhodnotí hluk z veškeré dopravy (obslužná doprava všech stávajících i budoucích komerčních objektů v komerční zóně Čestlice-jih, osobní doprava z okolních obcí, dopravní zátěž z dopravního kolektoru EXIT 6). Ze stanoviska mj. vyplývá, že za převažující zdroj hluku v ulici Říčanská pokládá KHS hluk z dopravy na silnici III/0039 (ulice Průhonická/Říčanská), nikoli na dálnici D1. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že sdělení KHS nemá žádný vztah k hlukové studii z roku 2023 a nezpochybňuje její správnost. S tímto hodnocením žalobce zásadně nesouhlasí, protože sdělení KHS se vztahuje k téže lokalitě a řeší tutéž situaci, přičemž – na rozdíl od žalovaného – požaduje zohlednit i tranzitní dopravu a dopravu generovanou budoucími záměry. Pokud se KHS vyjádřila k oznámenému záměru tak, že z hlediska hlukové zátěže není třeba jej podrobit dalšímu posuzování, podle žalobce k tomu došlo jen proto, že vycházela z nepravdivého tvrzení oznamovatelky, že hygienické limity nebudou překročeny, a to ani při kumulativním působení okolních realizovaných i připravovaných staveb v rámci komerční zóny Čestlice-jih.

73. Podle žalovaného je hluková studie dostatečná a odpovídá na všechny žalobcovy námitky vztahující se k problematice ochrany před hlukem. V napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že sdělení KHS ze dne 14. 1. 2022 nemá žádnou souvislost se záměrem, který byl předmětem zjišťovacího řízení.

74. Ani soud neshledává souvislost sdělení KHS ze dne 14. 1. 2022 s právě posuzovanou věcí. Je pravda, že se týká téže lokality. Tím však podobnost končí. Tehdy se KHS vyjadřovala (resp. odmítla potvrdit platnost dříve vydaného závazného stanoviska) ke zcela jinému záměru, totiž ke komunikacím a inženýrským sítím. Nakolik může soud bez bližší znalosti správního spisu týkající se onoho jiného záměru a celkového kontextu posoudit, mohlo jít o stavbu kvalitativně odlišnou, určující budoucí charakter celé komerční zóny – čímž by se podstatně lišila od právě posuzovaného záměru, který představuje pouze jedno z vícero obchodních center v rámci této zóny. Z uvedené písemnosti je také zřejmé pouze to, že KHS podrobila tehdy předložené hlukové studii, resp. znalecké posudky detailní kritice a poukázala na rozpory mezi nimi. Nevyslovila však žádné závěry, které by byly bez dalšího použitelné i na právě posuzovanou věc – ostatně šlo vesměs o podklady z roku 2020 a od té doby se mohla situace (zejména v této dynamicky se rozvíjející lokalitě) i zásadně změnit (podle § 6 odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí má oznámení vycházet ze současného stavu poznatků).

75. Nejpodstatnější však je, že ve vztahu k právě posuzované věci vyslovila KHS (a to dokonce táž úřední osoba) ve vyjádření ze dne 26. 10. 2023 závěr, že není třeba záměr podrobit zjišťovacímu řízení a zcela se ztotožnila s obsahem i závěry hlukové studie Ing. Vejra.
76. Požadavek KHS spočívající ve zpracování hlukové studie ve vztahu k jednomu záměru nelze bez dalšího vztáhnout k jinému, odlišnému záměru (byť by se nacházel v téže lokalitě). To platí tím spíše, pokud se k tomuto odlišnému závěru KHS rovněž vyjadřovala a nic takového nepožadovala. Pokud žalobce naznačuje, že oznamovatelka KHS oklamala nepravdivými údaji obsaženými v hlukové studii Ing. Vejra, pak musí soud poukázat na to, že právě žalobcem předložené sdělení ze dne 14. 1. 2022 rozhodně nevyvolává dojem, že by se KHS dala snadno oklamat a předložené podklady posuzovala jen povrchně. Ostatně žalobce v odvolání i v žalobě opakovaně obecně (až spekulativně) naznačuje, že jsou údaje obsažené v hlukové studii nepravdivé, ovšem nad rámec těchto tvrzení nenabízí nic, co by ji mohlo relevantně zpochybnit.
77. Námitka je nedůvodná.

Námitka zastaralosti koncepce odvodnění není důvodná

78. Žalobce namítá, že oznámení vychází z koncepce odvodnění z roku 2013, která je však zastaralá, protože nereflektuje, že se od té doby změnil územní plán Čestlic. Žalobce poukazuje na několik změn, jež přinesly změny územního plánu Čestlic č. 1 (rok 2016) a č. 4 (rok 2023). Podle žalobce tyto změny přinesly „dramatický“ nárůst zastavitelnosti pozemků v komerční zóně o třetinu, redukcii zelených (zasakovacích) ploch v komerční zóně, povolily zrušení suchého poldru poblíž aquaparku, kde bude postavena nová budova a další nepředpokládanou výstavbu v katastru obce Čestlice. Žalovaný se s tím nijak nevypořádal a uvedl jen to, že řešení nakládání se srážkovými vodami zpracoval odborník (což nebylo sporné) a že byla věc projednána s Českou inspekcí životního prostředí (dále „ČIŽP“) a Povodím Vltavy, s. p. (což nemá podklad ve zveřejněné dokumentaci ani v oznámení). Žalobce pokládá za problematické jednak to, že oznamovatelka zjevně neaktuální posouzení vůbec předložila, jednak má za to, že žalovaný nedostal své zákonné povinnosti tuto otázku prověřit sám. Podle žalobce závěr žalovaného, že změny územního plánu nemají na odvádění přebytečných srážkových vod vliv, nevyvrací podstatu námitky, podle které zahuštění komerční zóny představované i sporným záměrem významně navyšuje podíl zpevněných ploch. Rychlost odtoku povrchových vod je u zpevněných ploch ve srovnání s ornou půdou nebo travním porostem mnohonásobně vyšší. U jednotlivého dílčího záměru lze sotva dovodit riziko povodní, to vzniká až kumulací velkého počtu dílčích záměrů.
79. Žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž uvedl, že koncepci odvodnění zpracoval odborník a v rámci zjišťovacího řízení nebyly od dotčených úřadů k záměru vzneseny žádné požadavky ani upozornění. Dále poukazuje na kapitolu Vliv na povrchové a podzemní vody na s. 49 oznámení, podle které jsou veškeré srážkové vody ze střech a zpevněných ploch svedeny do retenčních nádrží na pozemcích oznamovatelky. Pro celou oblast se jedná o odtok 20 l/s
80. Oznamovatelka uvádí, že skutečnost, že koncepce odvodnění – zpracovaná odborníkem a projednaná s ČIŽP, Povodím Vltavy a se správcem vodovodů a kanalizací – pochází z roku 2013, ještě neznamená, že by nebyla použitelná. Žádný z dotčených orgánů nepožadoval její aktualizaci. Žalobcův názor, že je zastaralá a neaktuální, je neodborný a není pro věc relevantní.

81. Při posuzování vlivů záměru na životní prostředí se vychází ze stavu životního prostředí v dotčeném území **v době předložení dokumentace** [do 31. 10. 2017 se vycházelo ze stavu *v době oznámení záměru* (srov. tehdy účinný § 5 odst. 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí), v důsledku novely č. 326/2017 Sb. ovšem došlo ke změně]. To není v současnosti v zákoně uvedeno výslovně, podle důvodové zprávy k zákonu č. 326/2017 Sb. to však lze dovodit z definice posouzení vlivů na životní prostředí [§ 3 písm. l) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí], podle níž je posouzení zahájeno předložením dokumentace, ve spojení s požadavkem, aby tato dokumentace byla zpracována se zohledněním současného stavu poznatků a metod posuzování (§ 8 odst. 2 téhož zákona). Okamžik oznámení záměru tedy napříště není určující (srov. str. 55-56 důvodové zprávy k zákonu č. 326/2017 Sb., sněmovní tisk č. 1003, 7. volební období, dostupná z www.psp.cz.)
82. Komentářová literatura k tomu dodává, že to je třeba vykládat tak, že historický vývoj stavu životního prostředí není rozhodující. To nicméně neznamená, že by při posuzování vlivů na životní prostředí nebylo možno vycházet z výsledku starších průzkumů či odborných prací zabývajících se stavem životního prostředí v daném území. Vždy je však třeba obstarat si též aktuální poznatky, přičemž za aktuální lze označit pouze podklady, které se týkají období, v němž bylo podáno oznámení záměru (srov. KOCOUREK, T. Komentář k § 5. In: Bahýľová, L., Kocourek, T., Vomáčka, V.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, 306 s.). Pro úplnost soud dodává, že tyto závěry komentářové literatury, vyslovené ke stavu před novelou č. 326/2017 Sb., lze užít i ve vztahu k nyní účinné právní úpravě, protože legislativní změna, k níž v mezidobí došlo, spočívá toliko v drobném posunutí okamžiku, k němuž se posuzuje stav území. Na zásadě, že má jít o aktuální poznatky, se nic nemění.
83. Lze shrnout, že podklady staré více než 10 let jsou použitelné za předpokladu, že by od té doby do doby předložení dokumentace zůstal skutkový stav beze změny.
84. Z oznámení (str. 20) vyplývá, že *koncepte odvodnění celého území komerční zóny Čestlice jih (plochy Z12a – pozn. soudu) byla navržena v rámci stavby Komunikace a inženýrské sítě Čestlice*. Jde o součást projektové dokumentace (D3. Dešťová kanalizace) zpracované společností SÚPR. Z ní se dále v oznámení obsáhle reprodukuje, že území, v němž má záměr vzniknout, má obecně sklon k severozápadu. Bude se odvodňovat buď gravitačně do centrální retenční nádrže, z ní do propustku pod dálnicí D1 a následně do dešťové kanalizace, z níž se bude voda regulovaně vypouštět do bezejmenného potoka. Nebo do stoky v ulici K Chotobuzi a do centrální retenční nádrže, z níž se bude regulovaně vypouštět do dešťové kanalizace a z ní rovněž do tohoto potoka.
85. Žalobce dovozuje zastaralost závěrů koncepte odvodnění ze skutečnosti, že od okamžiku jejího vydání (rok 2013) došlo ke změnám územního plánu Čestlic, které změnilly regulativy platné pro funkční plochu OK (navýšení koeficientu zastavění, snížení procentního podílu ploch zeleně na stavebních pozemcích) a které údajně povolily zrušení suchého poldru u aquaparku a další „dříve nepředpokládanou“ výstavbu v katastru obce Čestlice. Soud konstatuje, že tato zcela obecná tvrzení nejsou způsobila relevantním způsobem zpochybnit, že od roku 2013 došlo k takové proměně skutkového stavu, ze kterého vychází koncepte odvodnění, která by způsobila její neaktuálnost. Je tomu v první řadě proto, že jakkoli územní plán zařazením do funkčních ploch, resp. stanovením regulativů pro určitou plochu, určuje, jak může být určitý pozemek využit, nevyplývá z něj, zda bude tento pozemek skutečně využit, jak přesně bude využit a kdy se tak stane (což již soud ostatně zdůraznil výše v bodu 26 a násl.). Tvrzení žalobce o změnách územního plánu tak žádným způsobem

neprokazují, že ke změnám v území, ke kterým mohlo (ale nemuselo) v důsledku změny regulace obsažené v územním plánu dojít, skutečně došlo. Žalobce v odvolání (a ostatně ani v žalobě) nepoukázal na žádné konkrétní záměry, které byly od doby zpracování koncepce odvodnění v území umístěny (a v jejichž důsledku mělo dojít k navýšení plochy zastavěného území či snížení ploch zeleně), či na jakékoli jiné konkrétní proměny území. K tvrzení, že změnou č. 4 územního plánu bylo „povoleno zrušení suchého poldru a další dříve nepředpokládaná výstavba“ soud v první řadě konstatuje, že daná změna územního plánu k údajnému zrušení suchého poldru nic neuvádí. Z povahy věci pak územní plán nemůže povolit jakoukoli výstavbu (může toliko vytvořit předpoklady pro umístění určitých záměrů).

86. S ohledem na to, v jaké obecnosti byla daná námitka v odvolacím řízení, resp. ve vyjádření v rámci prvostupňového řízení uplatněna (žalobce poukázal jen na změny územního plánu), proto soud považuje za dostatečné, pokud žalovaný a krajský úřad v této souvislosti uvedli, že bilance srážkových vod byla zpracována projektantem pro vodní stavby a byla projednána s ČIŽP, Povodím Vltavy i správcem vodovodu a kanalizace. Případné úpravy územního plánu z hlediska parametrů zastavěných ploch nemají vliv na odvod přebytných srážkových vod do recipientu v rámci konkrétních stavebních záměrů. Soud má na rozdíl od žalobce, že takové odůvodnění přilehavě odpovídá na uplatněnou odvolací námitku, a je též věcně správně, neboť, jak soud vysvětlil shora, samotná změna územního plánu o změně skutečného stavu v území nic nevypovídá (jedná se ve své podstatě toliko o změnu právního stavu). V této souvislosti pak není bez významu ani zmínka krajského úřadu, že v rámci zjišťovacího řízení dotčené úřady nevznesly žádné požadavky ani upozornění. Pokud totiž správní orgány neměly relevantní indicie (které nevzešly od žalobce ani od dotčených orgánů) o tom, že by došlo k takovým změnám v území, které by vedly k nepoužitelnosti koncepce odvodnění, nebyl důvod, aby samy aktivně zjišťovaly, zda k takovým změnám nedošlo. V tomto ohledu nelze přisvědčit žalobci, který uvádí, že nikde není uvedeno, že dotčené orgány byly na neaktuálnost koncepce upozorněny. Princip ochrany jednotlivých složek životního prostředí z hlediska intervence dotčených orgánů je totiž zcela opačný. Jsou to totiž právě ony, které mají z hlediska své působnosti a odborné znalosti tyto jednotlivé složky (včetně vod) chránit a správní orgány rozhodující ve věci samé na případné nedostatky či změny skutkového stavu upozornit. Pokud pak žalobce namítá, že žalovaný na s. 4 napadeného rozhodnutí uvedl, že „připomínky všech subjektů byly do řešení zapracovány“, nejedná se o žádný rozpor, neboť tím zjevně byly míněny připomínky ke koncepci odvodnění uplatněné v roce 2013, nikoli případné (ale nikým neuplatněné připomínky) v rámci zjišťovacího řízení.
87. Námitka je nedůvodná.

Věcné námitky vůči koncepci odvodnění nejsou důvodné

88. Žalobce namítá, že žalovaný předložené podklady špatně interpretuje. Chybně uvádí, že odtok záměru bude 3,67 l/s, ale ve skutečnosti z oznámení vyplývá, že to bude 9,99 l/s a pokud vezmeme v úvahu celý areál (všechny záměry v ploše Z12a – pozn. soudu), pak 20,01 l/s. To je výrazně více, než kolik Technické služby Průhonice, s. r. o. připouští vypouštět do dešťové kanalizace.
89. Žalovaný uznává, že ačkoli v kumulaci s ostatními záměry bude opravdu odtok z celé lokality 20 l/s, povolený odtok do dešťové kanalizace obce Průhonice je jen 5 l/s. Má ovšem za to, že tyto technické parametry, stejně jako pochybnosti o správném fungování

regulovaného vypouštění z retenční nádrže je třeba řešit až v navazujících řízeních. Ostatně vodoprávní úřad, krajský úřad, Městského úřadu Říčany, ani obec Čestlice proti tomu nic nenamítaly a obec Průhonice namítla jen dodržení odtoku dešťových vod 5 l/s v souladu s požadavkem Technických služeb Průhonice, což bylo dodrženo. Problematika srážkových vod byla s ohledem na předmět zjišťovacího řízení řešena dostatečně.

90. Z oznámení (str. 21) i z prvostupňového rozhodnutí (str. 11 a 16) vyplývá, že Technické služby Průhonice, požadují, aby bylo do dešťové kanalizace vypouštěno maximálně 5 l/s*ha (pět litrů za sekundu na hektar). Z oznámení (str. 22) vyplývá, že záměr (ten je v uvedené tabulce označen jako 2. etapa, nemíní se tím však plocha R3, nýbrž budovy F, G a H, tedy záměr *FUTURE PARK*) bude generovat 9,99 l/s (litrů za sekundu). [Údaj 3,67 l/s uvedený v napadeném rozhodnutí se vztahuje pouze k budově F, a tudíž jde o zjevnou chybu v psaní.] Ostatní záměry v ploše Z12a, tedy budovy A, B, C, D a E (tj. záměry *Autosalon Mancari*, *Kostka Čestlice*, *Autosalon Volvo* a *Komerční plochy Čestlice*) budou ve svém souhrnu generovat 10,01 l/s. Celá plocha Z12a tedy bude generovat odtok dešťových vod 20,0 l/s.
91. Údaj 9,99 l/s (resp. celkových 20,0 l/s) je ovšem údaj o odtoku pro záměr jako celek (resp. pro všechny záměry v zóně Z12a). Limit Technických služeb Průhonice je ovšem stanoven jako maximální přípustný odtok *na hektar* – 5 l/s*ha. Proto je třeba věnovat pozornost příslušnému přepočtu na str. 21 oznámení: celá plocha Z12a má cca 4 ha. Pokud je přípustné vypouštět do dešťové kanalizace 5 litrů za sekundu na hektar, pak $4 \text{ ha} * 5 \text{ l/s} = 20 \text{ l/s*ha}$. Špatné interpretace se tedy dopustili jak žalobce, tak žalovaný. Z právě prezentovaného výpočtu je totiž patrné, že limit stanovený Technickými službami Průhonice nebude překročen.
92. Žalobce v řízení vyjadřoval své (blíže nezdůvodněné) pochybnosti o řízeném vypouštění retenčních nádrží (str. 21-22). Z kontextu ovšem vyplývá, že se zakládaly zejména na špatné interpretaci výpočtů, které soud právě vyjasnil. Žalobce se jednoduše obával, že jestliže záměr generuje výrazně více dešťové vody, než kolik je přípustné vypouštět do dešťové kanalizace, pak budou retenční nádrže nevyhnutelně pravidelně přepĺňovány, což povede k neregulovanému vypouštění – ať již úmyslně, nebo v důsledku přepadu přebytečné vody (takto podrobně zdůvodněné vysvětlení svých obav ovšem žalobce nikdy neposkytl). Při správné interpretaci výpočtu je ovšem vidět, že za běžné situace se má generovat přibližně právě tolik dešťové vody, kolik je přípustné jí vypouštět do dešťové kanalizace. Situace tedy není nikterak alarmující a není důvod domnívat se, že by při běžném provozu záměr generoval tolik dešťových vod, že by nádrže o objemu 3 550 m³ nestačily. Tím pádem není ani důvod pochybovat o tom, že bude vypouštění skutečně regulováno, jak je uvedeno. Z oznámení ostatně vyplývá, že retenční nádrže mají využití primárně při neobvykle silných deštích (dvacetiletý déšť), od čehož se také odvíjí jejich velikost. A počítá se také s umístěním dalších nádrží pro případ třiceti až padesátiletého deště, což bude upřesněno v navazující projektové dokumentaci.
93. Žalobce žalovanému vytýká, že jeho námitku nevypořádal. Soud zde odkazuje na judikaturu NSS, podle níž není potřeba, aby správní orgán odpověděl na každou jednotlivou námitku. Je postačující, pokud správní orgán prezentuje a přesvědčivě zdůvodní od názoru účastníka odlišný názor, resp. vypořádá alespoň základní námitky účastníka. V takovém případě lze mít za to, že ostatní námitky zodpověděl implicitně (rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 152/2014-78). V případě námitky týkající se (v řízení žalobcem blíže nezdůvodněných) obav z neregulovaného vypouštění retenčních nádrží je zjevné, že se žalovaný zcela odkázal na závěry koncepce odvodnění a tuto námitku pokládal za nijak nezdůvodněnou kritiku z

pozice laika, a proto se k ní blíže nevyjadřoval. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tím nezpůsobil.

94. Žalobce také namítal, že se žalovaný nevyjádřil k námitce, že není řešeno nakládání se srážkovými vodami během výstavby. V napadeném rozhodnutí (str. 4) se tím žalovaný zabýval – uvedl, že budou stanoveny v následujících povolovacích řízeních. To je přiměřené vypořádání.

95. Námitky jsou nedůvodné.

Žalovaný nepochybil, pokud po oznamovateli nepožadoval splnění podmínek stanovených v jiném zjišťovacím řízení

96. Žalobce namítá, že ve zjišťovacím řízení ve věci *Vybudování infrastruktury v k. ú. Čestlice* (vedeno pod č. j. 173133/2012/KUSK) byly stanoveny podmínky výstavby v komerční zóně, a to vybudování zemního valu jižním směrem a protihlukové stěny podél dálnice D1, o níž se výslovně uvádí, že nesmí být nahrazena jinými protihlukovými opatřeními. Dokončení protihlukových opatření je podmínkou pro uvedení infrastruktury do provozu a pro vydání stavebního povolení pro jakékoli další stavby v daném území. Zemní val ani protihluková stěna dosud postavené nejsou, nelze tedy než uzavřít, že nejsou splněny podmínky pro povolení jakékoli další výstavby. Na tuto námitku reagoval krajský úřad poukazem na to, že realizovaná protihluková opatření jsou dostatečná a hygienické limity nejsou překročeny – taková argumentace však nemůže obstát, protože podmínky pro stavbu již byly závazně stanoveny ve zmíněném (vůbec prvním) zjišťovacím řízení. Žalovaný zdůrazňoval, že jde o odlišný záměr, a proto není namístě se jím vůbec zabývat – ani to však neobstojí, protože tím popírá svou zákonnou povinnost posoudit záměr z hlediska kumulativních a synergických efektů a dává zelenou salámové metodě. Ze závěrů odkazovaného zjišťovacího řízení navíc vyplývá, že jde o záměry, které na sebe bezprostředně navazují – tehdy povolovaná infrastruktura měla sloužit k propojení jednotlivých areálů v komerční zóně Čestlice. Žalovaný se nijak nevypořádal s žalobcovým požadavkem, aby zahrnul citované podmínky do výroku rozhodnutí, čímž způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
97. Podle žalovaného je pro posouzení hlukové situace podstatné, jaká protihluková opatření v dané lokalitě jsou a jaký mají účinek. Nikoli to, jak je oznamovatel (nebo někdo jiný) označí. Oznamovatelka uvedla, že je lokalita uzavřena zemním valem a protihlukovými stěnami, ve skutečnosti je podle žalovaného přímo v místě záměru pouze 9 metrový protihlukový val s vzrostlými stromy (tj. jde o vyšší, a tedy i o účinnější opatření), na který bezprostředně navazují protihlukové stěny, které se však již nenachází v místě záměru. Uvedená nepřesnost ovšem nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
98. Žalovaný nesouhlasí s žalobcovým požadavkem, aby zohlednil podmínky závěru zjišťovacího řízení vedeného pod č. j. 173133/2012/KUSK z roku 2013 a zahrnul je do napadeného rozhodnutí. Předmětem řízení, jehož výsledkem je napadené rozhodnutí, bylo posoudit vlivy předloženého záměru (v kumulaci s jinými záměry v lokalitě). Přitom se na základě předložené hlukové studie zjistilo, že v lokalitě realizovaná protihluková opatření budou dostatečná a nebude docházet k překračování hygienických limitů, což potvrdila i KHS. Nedodržení podmínek jiného záměru s tímto řízením nijak nesouvisí. Ostatně, ve zjišťovacím řízení zákon uložení podmínek neumožňuje.

99. Oznamovatelka uvádí, že se řízení vedené pod č. j. 173133/2012/KUSK vztahovalo k jinému záměru a podmínky v něm stanovené nemohou dopadat na řízení o tomto záměru. Dříve vyžadovaná protihluková opatření reagovala na překračování hlukových limitů u nejbližší obytné zástavby, k němuž však podle aktuálních měření již nedochází. Došlo tedy ke změně okolností, v jejímž důsledku ztrácí požadavek na vybudování protihlukových opatření na významu, a proto od něj bylo upuštěno. To uznává i žalobce, ovšem vybudování těchto protihlukových opatření se stále domáhá s cílem řízení obstruovat.
100. Soud shrnuje, že žalobce se odvolává na závěr zjišťovacího řízení ze dne 25. 1. 2013, č. j. 173133/2012/KUSK. V něm dospěl krajský úřad k závěru, že tehdejší záměr nebude posuzován podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Současně formuloval podmínky a doporučení, o nichž uvedl, že musí být respektovány v následujících stupních projektové dokumentace a zahrnuty mezi podmínky následujících správních řízení. Mezi tyto podmínky patřily i požadavky na vybudování hlukových opatření – dobudování zemního valu a protihluková stěna podél dálnice D1 – s tím, že jejich dokončení bylo podmínkou pro uvedení záměru do provozu a pro vydání stavebního povolení pro jakékoli další stavby v území, zejména komerční objekty.
101. Na vysvětlenou soud dodává, že v minulosti bylo běžnou praxí (založenou § 10 odst. 5 ve spojení s § 10 odst. 4 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ve znění účinném do 30. 4. 2015), že správní orgány v případě negativního závěru zjišťovacího řízení stanovily podmínky pro navazující řízení podle stavebního zákona. Tato praxe byla ovšem nesprávná. V první řadě proto, že ve svém důsledku vedla k obcházení nutnosti posoudit vliv záměru na životní prostředí, v druhé řadě pak proto, že neexistoval způsob jak stanovené podmínky vymáhat (v podrobnostech srov. SOBOTKA, M., HUMLÍČKOVÁ, P., kapitola 5. In.: Posuzování vlivů záměrů a koncepcí na životní prostředí. VOMÁČKA, V., ŽIDEK, D. a kolektiv. --1. vydání. -- Brno: Masarykova univerzita, 2016. 336 stran. – Spisy Právnické fakulty Masarykovy univerzity, řada teoretická, Edice Scientia, svazek č. 561.) Od popsané nežádoucí praxe správní orgány posléze i vlivem změny zákona o posuzování vlivů na životní prostředí upustily a – jak správně podotýká i žalovaný – v současnosti vychází z toho, že ve zjišťovacím řízení podmínky stanovit nelze.
102. Soud tedy se zřetelem k právě reprodukováným závěrům odborné literatury vychází z toho, že podmínky stanovené v závěru zjišťovacího řízení ze dne 25. 1. 2013 se nevztahují na právě posuzovanou věc. V první řadě proto, že byly stanoveny ve vztahu k jinému záměru. Požadavek, že jejich splnění je *podmínkou pro vydání stavebního povolení pro jakékoli další stavby* už tehdy na první pohled přesahoval rozsah zjišťovacího řízení a řízení na něj navazujících. Pokud byly tyto podmínky vůbec kdy vymahatelné (což je otázka, do jejíhož definitivního zodpovězení se soud pouštět nemíní, protože nemá vliv na výsledek tohoto soudního řízení), pak leda v řízeních navazujících právě na toto zjišťovací řízení. O tom, zda je tehdy správní orgány skutečně vymáhaly (ostatně ani o tom, zda nějaká – a jaká – navazující řízení vůbec proběhla), nemá soud žádné informace. Jestliže je ovšem tehdy správní orgány nevymáhaly, správná příležitost pro to se toho domáhat byla tehdy, tj. v oněch navazujících řízeních. Zjišťovací řízení, jež předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, nelze pokládat za řízení, které by jakkoli navazovalo na zjišťovací řízení vedené pod č. j. 173133/2012/KUSK
103. Námitka je nedůvodná.

104. S ohledem na to, co soud právě dovodil, není podstatné, pokud oznamovatelka v oznámení (str. 4) nepřesně uvedla, že protihluková stěna se nachází *v zájmové oblasti* (bez její bližší specifikace), ale přitom se ve skutečnosti nachází *před přemostěním dálnice* – v úseku záměru ani v úseku celé komerční zóny žádná protihluková stěna není. Podstatné není ani to, že se krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí dopustil drobné vnitřní rozpornosti v tom, že zavádějící informaci v rekapitulační části rozhodnutí zopakoval a v další části ji uvedl na pravou míru. Přesným umístěním jednotlivých protihlukových opatření nebylo ve zjišťovacím řízení třeba se zabývat (a tím méně je prokazovat), protože není podstatné, zda existují právě v podobě požadované krajským úřadem v závěru zjišťovacího řízení ze dne 25. 1. 2013. Ve zjišťovacím řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, proběhlo vlastní posouzení záměru mj. z hlediska hluku. Na základě hlukové studie Ing. Vejra, z níž vyplynulo, že hygienické hlukové limity nebudou u nejbližší obytné zástavby překračovány, dospěla KHS, krajský úřad i žalovaný k tomu, že zde není důvod, aby proběhlo posouzení vlivů záměru na životní prostředí.

Žalovaný postupoval správně, pokud při hodnocení (ne)přítomnosti zvláště chráněných živočichů vycházel ze stavu životního prostředí v době předložení dokumentace

105. Žalobce nesouhlasí se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s otázkou ochrany zvláště chráněných druhů živočichů. Žalovaný vycházel z toho, že se v zájmovém území v minulosti

nacházely zvláště chráněné druhy živočichů, ovšem podle oznamovatelky se tam v současnosti nenachází. Žalobce v řízení namítal, že taková změna může být způsobena využíváním pozemků v rozporu s jejich evidovaným určením – namísto využití jako orná půda se pozemky sekají, jsou v důsledku (i neoprávněně) skryté ornice bez vegetace, slouží jako parkoviště stavební techniky nebo deponie materiálů z okolních staveb. K tomu docházelo s požehnáním krajského úřadu. Žalobce se domáhal, aby to žalovaný zohlednil a přítomnost chráněných druhů živočichů hodnotil k dřívějšímu stavu. Ten však takový požadavek odmítl coby *irrelevantní* a uvedl, že *z hlediska chráněných druhů je v zastavitelných plochách vhodnější jejich vytlačení skrze postupnou ztrátu vhodného stanoviště než rychlá realizace záměrů v celé dotčené ploše a tím případná likvidace dotčených druhů*. Podle žalobce však nedává takový postup při posuzování ochrany zvláště chráněných druhů živočichů žádný smysl.

106. Žalovaný k této námitce uvádí, že rozhodující je aktuální stav, tj. zda se v dané lokalitě nachází takové druhy, které by záměr mohl rušit v přirozeném vývoji, nebo nikoli (§ 50 zákona o ochraně přírody a krajiny). Z přírodovědného průzkumu Ing. Heleny Vejrové a znaleckého posudku RNDr. Vladimíra Bejčka, CSc., z května 2023 vyplývá, že tomu tak není. Proto nelze dovodit, že by realizace záměru nebo jeho provoz mohl škodlivě zasáhnout do přirozeného vývoje zvláště chráněných druhů.
107. Oznamovatelka poukazuje na to, že ani žalobce nezpochybňuje, že se v dané lokalitě žádní chránění živočichové nenachází. Pouze se mu tato skutečnost nelíbí. To však nemá pro řízení žádný význam. Oznamovatelka připomíná, že pozemky se nachází mezi dálnicí, staveništěm a obslužnou komunikací s protihlukovým valem, a proto jsou pro živočichy nehostinné. Oznamovatelka o pozemky pečovala – sice na nich zemědělsky nehospodařila, ale pravidelně je sekala. Není její vinou, že se tam již žádní zvláště chránění živočichové nenachází.

108. V bodech 81-82 soud shrnul, že rozhodující je skutkový stav ke dni předložení dokumentace záměru. Úkolem žalovaného tedy bylo ověřit, zda oznamovatelka předložila dokumentaci, která reflektuje stav životního prostředí v době svého předložení. K tomu došlo v září 2023 (přesné datum předložení dokumentace není ze správního spisu patrné, soud však vychází z datace oznámení v září 2023 a z data zahájení zjišťovacího řízení, k němuž došlo dne 6. 10. 2023). Součástí dokumentace je přírodovědný průzkum Ing. Vejrové a znalecký posudek RNDr. Bejčka, CSc., oba z května 2023. Z nich vyplývá, že jejich cílem bylo zjistit, zda se na pozemcích, na nichž má záměr vzniknout, nachází zvláště chráněné druhy rostlin a živočichů, přičemž Ing. Vejrová provedla obhlídku a průzkum lokality přímo na místě, zatímco RNDr. Bejček, CSc., získal data z dostupných zdrojů. Závěry obou posudků shrnul krajský úřad v prvostupňovém rozhodnutí i žalovaný v napadeném rozhodnutí, jakož i ve vyjádření k žalobě – průzkum ani posudek přítomnost zvláště chráněných druhů živočichů (ani rostlin) neprokázaly. Soud tyto podklady považuje za dostatečné a řádně odůvodněné.
109. Ani žalobce tento závěr nezpochybňuje – netvrdí, že by se na pozemcích, na nichž má záměr vzniknout, zvláště chráněné druhy živočichů nacházely. Tvrdí, že se tam tyto druhy nacházely v minulosti (což v obecné rovině konstatoval i krajský úřad na str. 16 prvostupňového rozhodnutí) a jejich nepřítomnost v současnosti je způsobena (podle žalobce záměrně) nešetrnou až destruktivní péčí oznamovatelky o tyto pozemky. Domáhá se, aby se přítomnost zvláště chráněných druhů živočichů a rostlin posuzovala podle výsledků oněch – blíže nespecifikovaných – dřívějších zjištění.
110. Tento požadavek nemá oporu v zákoně. Jak bylo řečeno shora (body 81-82), pro posouzení stavu životního prostředí je podstatný aktuální stav, nikoli stav historický. Přestože je správním orgánům (i účastníkům) známo, že v minulosti byl stav životního prostředí v tomto ohledu odlišný (a to ve prospěch chráněných druhů), nemohou to pro potřeby posouzení vlivů záměru na životní prostředí nijak zohlednit. Smyslem zjišťovacího řízení je ochrana stávajícího stavu životního prostředí prostřednictvím posouzení toho, zda do něj záměr nemůže zasáhnout způsobem, který by vyžadoval posouzení vlivů na životní prostředí. Nikoli snaha vrátit životní prostředí do stavu, v němž se nacházelo někdy v minulosti před oznámením záměru.
111. Námitka je nedůvodná.
112. Soud se nemůže žádným způsobem vyjádřit k obviněním, které žalobce vznáší: totiž že současný neutěšený stav pozemků měla (minimálně částečně) způsobit sama oznamovatelka, protože různými činnostmi prováděnými v souladu se zákonem či v rozporu s ním na těchto pozemcích vytvořila prostředí, jež je pro (nejen) zvláště chráněné druhy živočichů a rostlin zcela nehostinné. Žalobce se o tom vyjádřil jen obecně. Ovšem i kdyby to prokázal, ve zjišťovacím řízení není prostor se tím zabývat. Jeho cílem je získat aktuální informace o stavu životního prostředí a na jejich základě učinit závěr. Přitom nehraje žádnou roli, jakým způsobem se životní prostředí do tohoto stavu dostalo. Zákon totiž žalovanému neumožňuje, aby to v rámci zjišťovacího řízení zkoumal a zohlednil.
113. To však neznamená, že by orgány ochrany přírody neměly věnovat pozornost všem případům, kdy se někdo dopouští poškozování přírody (např. žalobcem zmiňované užívání pozemku v rozporu s evidovaným způsobem využití, neoprávněné skrývání ornice, nepovolené deponie stavebního materiálu nebo parkování techniky na orné půdě). Soud připomíná, že jestliže o tom má žalobce konkrétní informace, může podat podnět příslušnému správnímu orgánu, jehož úkolem je věc prošetřit.

Nedošlo k obcházení zákona o ochraně ZPF

114. Žalobce upozorňuje na to, že dochází k obcházení povinností plynoucích ze zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu (dále „zákon o ochraně ZPF“). Konečná plocha celé tzv. komerční zóny Čestlice-jih má téměř 40 ha, a proto by mělo o odnětí půdy ze ZPF rozhodovat Ministerstvo životního prostředí [tj. žalovaný – § 17 písm. d) zákona o ochraně ZPF ve znění účinném do 31. 12. 2023]. Přitom není rozhodné, že mají pozemky různé vlastníky, nebo že dochází k jejich odnětí a zastavění v různou dobu. Žalobce v řízení poukazoval na to, že oznamovatelka od počátku zamýšlí zastavět celou jí původně vlastněnou plochu v co nejvyšší míře. Přesto opakovaně ona sama (nebo jiné od ní oddělené obchodní korporace) žádala o odnětí půdy ze ZPF po menších částech u Městského úřadu Říčany, což jí úřad opakovaně povoluje (žalobce v řízení uvedl konkrétní čísla jednací takových řízení), aniž se jí dotázal na celkovou finální představu o rozsahu zastavění zemědělské půdy. Žalovaný si to neověřil, ačkoli s Městským úřadem Říčany v rámci řízení komunikoval, a v napadeném rozhodnutí uvádí, že to vůbec nepokládá za relevantní. Napadené rozhodnutí je v rozporu s § 4 odst. 3 zákona o ochraně ZPF, a proto je nezákonné.
115. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by v území docházelo k obcházení zákona o ochraně ZPF. Žalobce dává do souvislosti různé záměry různých investorů. Podle žalovaného by ovšem ani v případě, že by se prokázalo účelové oddělování menších částí od většího projektu, nebylo možno věc procesně řešit v rámci jednoho řízení o odnětí půdy ze ZPF. Skutečnost, že v okolí dochází k odnímání půdy pro různé záměry, nemůže zvyšovat vliv projednávaného záměru na životní prostředí. Pro potřeby zjišťovacího řízení, v němž se o odnětí zemědělské půdy nerozhoduje, byl vliv záměru na zemědělskou půdu zjištěn dostatečně, další postup je v kompetenci orgánu ochrany ZPF.
116. Oznamovatelka nesouhlasí s tím, že by se uvedená „salámitace“ projevila v postupném (a tedy zákon obcházejícím) odnímání půdy ze ZPF. Oznamovatelka může požádat o odnětí pouze svých vlastních pozemků a ve vztahu k vlastnímu záměru – nemá žádný vliv na postup vlastníků okolních pozemků, na nichž mají vzniknout ostatní záměry. Ovšem s ohledem na to, že všechny orgány ochrany ZPF rozhodují podle týchž zákonných pravidel, byl by výsledek řízení jistě stejný, ať už by ve věci odnětí půdy ze ZPF rozhodoval kdokoli. V každém případě však nejde o otázku, která by se posuzovala ve zjišťovacím řízení – jde o otázku, jež se bude posuzovat v (navazujícím) řízení podle zákona o ochraně ZPF, a proto nemá význam ji zkoumat v tomto soudním řízení.
117. Žalobce nesouhlasí s tím, jakým způsobem v lokalitě probíhá odnímání zemědělské půdy ze ZPF. Má za to, že k tomu účelově dochází po částech, v důsledku čehož o tom rozhoduje věcně nepřislušný orgán.
118. Soud v první řadě připomíná, že v rámci zjišťovacího řízení k odnímání půdy ze ZPF nedochází. Orgány ochrany ZPF se k možnosti odejmout půdu ze ZPF vyjadřují jednak ve fázi územního plánování formou uplatnění stanoviska (§ 5 odst. 2 zákona o ochraně ZPF) – k tomu již došlo při změně územního plánu, která zařadila plochu Z12a do ploch s funkčním využitím OK – a následně v okamžiku, kdy dojde k podání žádosti o odnětí půdy ze ZPF (§ 9 téhož zákona) – k tomu ve vztahu k záměru, jež byl předmětem zjišťovacího řízení, patrně dosud nedošlo. Ve zjišťovacím řízení se posuzuje, zda může mít záměr (případně společně s jinými záměry) vliv na životní prostředí, přičemž jednou z jeho složek je i půda (§ 2 zákona č. 17/1992 Sb. o životním prostředí). Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí proto ve svém § 2 stanoví, že se ve zjišťovacím řízení posuzuje mj. vliv na půdu, přičemž

v přílohách tohoto zákona je popsáno, jaké náležitosti v tomto směru mají mít oznámení a dokumentace a co je třeba vzít v úvahu ve zjišťovacím řízení. Krajský úřad se v intencích zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vlivem záměru na půdu zabýval na str. 7 prvostupňového rozhodnutí, kde k ochraně ZPF stručně uvedl, že záměr se má realizovat na zemědělské půdě zařazené do II. třídy ochrany zemědělské půdy, jejíž odnětí ze ZPF je vázáno na stanovisko orgánu ochrany ZPF. Jde o pozemky určené územním plánem k zastavění, přičemž i okolní pozemky se postupně zastavují. Záměr tak představuje zahuštění stávající zástavby. Žalobce nenamítá, že by správní orgány v tomto směru něco zanedbaly.

119. Podstatou žalobní námitky je tak vlastně obecná kritika způsobu, jakým v lokalitě dochází k odnímání zemědělské půdy ze ZPF. To je ovšem námitka, která vůbec nesměřuje k předmětu zjišťovacího řízení. Lze jen znovu zdůraznit, že jeho předmětem není odnímání zemědělské půdy ze ZPF, nýbrž posouzení toho, zda záměr může mít vliv na životní prostředí. Skutečnost, že součástí zjišťovacího řízení je i posouzení synergických a kumulativních vlivů záměru s jinými záměry, neznamená, že je v jeho rámci možno adresovat všechny nešvary, které žalobce v lokalitě shledává, a očekávat, že je žalovaný rovněž v jeho rámci vyřeší.
120. Žalovaný nepochybil, pokud se s uvedenou námitkou vypořádal tak, že odnímání půdy ze ZPF není součástí procesu EIA. Námitka je nedůvodná.
121. Nad rámec nutného soud uvádí, že k odnětí zemědělské půdy ze ZPF pro záměry v ploše Z12a se orgán ochrany ZPF již jednou vyjádřil, a to v souvislosti s přijetím (změny) územního plánu Čestlic, která zařadila plochu Z12a do ploch s funkčním využitím OK. Při této příležitosti byla otázka, zda lze takto cennou půdu odejmout ze ZPF pro uvedený účel, již vyřešena. Orgány ochrany ZPF musí při své činnosti postupovat koncepčně a respektovat princip kontinuity. Změna postoje (a s ní související porušení principu kontinuity) je přípustná pouze v případě, že dojde ke změně podmínek nebo poměrů v území. (Podrobně se zásadou kontinuity závazných stanovisek soud zabýval v rozsudku ze dne 31. 8. 2023, č. j. 43 A 68/2022-92, č. 4521/2023 Sb. NSS, v bodech 68-72, na něž – a na tam citovanou judikaturu – nyní odkazuje.) Platí tedy, že pokud územní plán s využitím ploch pro účely vyžadující odnětí ze ZPF dlouhodobě počítá, pak měly být námitky proti tomu primárně uplatňovány již v rámci procesu přijímání územního plánu. Namítat posléze nepřipustnost zásahu do ZPF lze jen stěží (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 10. 2018, č. j. 31 A 85/2018-113, bod 39).
122. V případě plochy R3 se dosud žádný orgán ochrany ZPF k jejímu vynětí ze ZPF nevyjádřil. Nebylo to ani namístě, protože – jak již bylo opakovaně řečeno – jde pouze o územní rezervu, jejíž plánované zařazení do ploch s funkčním využitím OK bude muset být teprve prověřeno (§ 56 odst. 4 stavebního zákona z roku 2021).

Soud neshledal, že by žalovaný stranil oznamovatelce na úkor veřejného zájmu

123. Žalobce tvrdí, že správní orgány nekriticky přijímají podklady předložené oznamovatelkou, na nichž následně staví své závěry, a naopak námitky, informace i dokumenty předložené žalobcem bagatelizují, resp. se jimi bez odpovídajícího zdůvodnění vůbec nezabývají. To je v rozporu se zásadou nestrannosti (§ 7 odst. 1 správního řádu). Prakticky se to projevuje tím, že žalovaný konstantně v rozporu se zákonem a judikaturou tvrdí, že je jeho povinností posoudit záměr *tak, jak byl předložen*, a neplní svou povinnost tvrzení oznamovatelky prověřit a řádně zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (např. jde-li o

zmíněnou absenci protihlukové stěny) – a to přestože žalobce v řízení předložil podklady, které oznamovatelčina tvrzení zpochybňují. Dalším projevem toho, že žalovaný straní oznamovatelce, je skutečnost, že přistoupil na parciální hodnocení záměru předloženého v oznámení a rezignoval na hodnocení kumulativních a synergických efektů všech záměrů v dané lokalitě. A konečně skutečnost, že (mj. i své vlastní) závěry předchozích zjišťovacích řízení a v nich stanovené podmínky vůbec nepokládá za závazné, nehodlá je vynucovat – naopak bez jakékoli opory předpokládá, že oznamovatelka bude všechny skutečnosti uvedené v oznámení plnit. To vše je na úkor veřejného zájmu.

124. Žalovaný odmítá, že by oznamovatelce stranil a přistupoval k jí předloženým podkladům nekriticky. Ani oznamovatelka nemá za to, že by jí žalovaný stranil. Naopak se s ním shoduje v tom, že žalobce nepředložil nic, co by přesvědčivě zpochybnilo údaje uvedené v oznámení, a proto žalovaný jeho námitky zamítl oprávněně.
125. Jednotlivé právě vyjmenované důvody, na nichž se zakládá žalobcův pocit, že žalovaný straní oznamovatelce, soud již věcně vyvrátil v předchozích částech tohoto rozsudku, a proto nemá smysl je zde více rozvádět. Žalovaný zjistil skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti (konkrétně o protihlukových stěnách více v bodě 96 a násl.) a na hodnocení kumulativních a synergických efektů nerezignoval (bod 14 a násl.). Závěry předchozích zjišťovacích řízení žalovaný zohlednit nemohl (bodě 96 a násl.).
126. Uvádí-li žalovaný, že je jeho povinností posoudit záměr *tak, jak byl předložen*, je podle soudu zjevné, že tím neprezentuje svérázný (a nezákonný) názor na účel zjišťovacího řízení, ani se nezříká své povinnosti hodnotit věrohodnost, relevanci a správnost předložených podkladů. To je žalobcova účelová dezinterpretace. Není pochyb o tom, že ve skutečnosti tím žalovaný míní to, že posuzuje záměr *v podobě, v jaké byl předložen*, tj. tak, jak jej oznamovatelka ve svém oznámení vymezila. To je věcí oznamovatelky a žalovaný není oprávněn záměr měnit. Jeho úkolem bylo jej posoudit z toho hlediska, zda může či nemůže mít vliv na životní prostředí a zda je třeba, aby proběhlo posouzení vlivů na životní prostředí.
127. Soud neshledal, že by žalovaný stranil oznamovatelce. Námitka je nedůvodná.

Napadené rozhodnutí není nesrozumitelné

128. Konečně žalobce namítá, že je napadené rozhodnutí v některých částech nesrozumitelné. Soud však má za to, že to, co žalobce žalovanému vytýká, představuje buď zjevné chyby v psaní, nebo dokonce jen pouhé formulační neobratnosti, jichž se lze dopustit při psaní každého delšího a složitějšího textu. Rozhodně nedosahují intenzity nesrozumitelnosti způsobující nepřekoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].
129. Pokud žalovaný uvádí, že *nemá pochybnost o tom, že by oznamovatel předložil nepravdivé informace*, evidentně tím míní vyjádřit, že nepochybuje, že oznamovatelkou předložené informace jsou *pravdivé*, čemuž také odpovídá jeho další postup v řízení. Pokud by naopak žalovaný nepochyboval o tom, že jsou předložené informace *nepravdivé*, jak věta vyznívá, pak by jednal zcela iracionálně, kdyby z nepravdivých informací bez dalšího vycházel a vydal napadené rozhodnutí, v němž by to ještě bez obalu přiznal.
130. Totéž platí i pro formulaci, kterou žalovaný v napadeném rozhodnutí zvolil pro popis umístění protihlukového valu mezi *obcí Průhonice a lokalitou záměru*. To je skutečně nepřesné, protože protihlukový val se nachází na samém okraji katastrálního území obce Průhonice, zatímco záměr na samém okraji katastrálního území sousední obce Čestlice. Je ovšem jasné, že žalovaný měl na mysli *obytnou zástavbu v obci Průhonice* (v ulicích Pod

Valem a Pod Valem II) mezi níž a záměrem se skutečně nachází onen protihlukový val. Ostatně lze předpokládat, že žalobce je velmi dobře obeznámen s tím, kde se nachází tento protihlukový val, protože není od jeho sídla vzdálen ani 200 metrů. K žádnému zmatení tedy dojít nemohlo.

131. A to samé platí pro závěr žalovaného, že nepokládá prvostupňové rozhodnutí za vnitřně rozporné, navzdory různým informacím o umístění protihlukových stěn. To bylo způsobeno tím, že jednu formulaci (že se nachází *v zájmovém území*) krajský úřad převzal z oznámení a druhou formulaci (že se nachází *před přemostěním dálnice*) doplnil sám. I protihlukovými stěnami se soud zabýval výše a shodně s žalovaným dospěl k závěru, že jejich přesné umístění není pro posuzovanou věc podstatné (srov. bod 96 a násl.). Tím pádem ani tato jednotlivá rozporuplnost nezpůsobuje nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

132. Žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky. Proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
133. Soud neprovedl důkazy předložené žalobcem. Ty jsou z větší části součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Závěr zjišťovacího řízení ve věci Vybudování infrastruktury v k. ú. Čestlice (vedeno pod č. j. 173133/2012/KUSK) je veřejně dostupný v Informačním systému EIA, a proto nebylo třeba jím provádět důkaz. Rovněž žalobcovy stanovy jsou veřejně dostupné ve spolkovém rejstříku. Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 1. 2023, č. j. MZP/2023/500/65, soud důkaz neprováděl, protože je vydal žalovaný, žalobce byl účastníkem řízení, a proto jsou s jeho obsahem zjevně obeznámeni. Konečně, rozhodnutím Městského úřadu Říčany ze dne 3. 7. 2020, č. j. 166151/2020/MURI/OŽP/00151, soud důkaz neprováděl, protože skutečnost, že došlo k vynětí pozemku, který s právě posuzovaným záměrem nesouvisí, ze ZPF, nemůže mít žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
134. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšný žalovaný náhradu nákladů nepožadoval a podle obsahu spisu mu nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti.
135. Osoba zúčastněná na řízení (oznamovatelka) má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil. Rozhodl proto, že nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. srpna 2024

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu